

Núm. 33

Agost - Setembre'87

Edita: Jazz Club de Granollers
Periodicitat Mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

**GRAN EXIT
DE LA VELLA
DIXIELAND**

75
ANYS

ANYS DE "la Caixa
A GRANOLLERS

Amb el suport de la CAIXA DE PENSIONS, JAZZ CLUB GRANOLLERS va organitzar l'acte més sensacional i amb més gran assistència de la Festa Major. Segons comentaris de la premsa.

Foto Espauella

La Vella Dixieland a la Porxada. Dissabte 29 d'agost, Festa Major.

Dins dels actes de la Festa Major, molt competida com sempre, entre "Blancs" i "Blaus", per fer el millor esdeveniment, s'afegia al joios ambient popular, la commemoració dels setanta cinc estius de "La Caixa" a Granollers, amb tot un seguit d'actes relacionats, amb la vida cultural de la vila.

En un d'aquests dies asolellats, entre Diables i Gegants, la màgica i seductora lluna, va apoderar-se de la gesta nocturna, contagiant a tots els presents, del seu alé inconfundible i turbador.

La Porxada es convertí, en breus instants, amb un improvisat i econòmic envelat. Poc a poc, la concurrència s'hi anar acostant, en sentir els primers compassos, de tant irresistible i animada melodia.

Dalt l'escenari, cinc catalans, un alemany i un americà fill de pares vascos, enfundats en els seus elegants i distingits "smokings", són els engranatges, d'aquesta potent màquina de fer "swing", amb una energia i simpatia de proporcions gegantines.

Uns mesos enrera, també sota l'organització de Jazz-Club, vam tenir una admirable demostració de les seves qualitats, quan van tocar al "Cercle Cultural", i francament ens van captivar.

Ara, "La Vella Dixieland..." va presentar títols del seu segon disc, juntament amb altres peces del seu predecessor.

"New Orleans", "Dixieland", i "Standards" de la gloriosa època del "swing", són la pedra angular de l'edifici, en el que es recolza, la tasca de "revival" d'aquesta formació.

El concert es va desenvolupar d'una forma exquisita. D'entre moltes, s'en poden assenyalar un petit reguitzell, com a botó de mostra.

Començant per un "Royal Garden Blues", fenomenal; un "blues" molt pesat com "Four Plus"; una peça de Charlie Shavers, anomenada "Undecided" molt balladora i swingant, en la que l'Oriol amb el vibrafon fa estar fantàstic; un

clàssic de "Kid" Ory, "Muskrat Ramble", increïble; i la peça, per mí, estel de la nit, el "Tiger Rag" en la que s'hi va afegir un voluntarios afeccionat chilè, molt amic nostre, rascant o percutint el "washboard" (fusta de rentar roba). El personal va obsequiar amb un llarg i atronador picar de mans. Genial.

I tot el que comença, s'acaba...

Com la mateixa lluna, va ésser una nit màgica i seductora. Uns escoltant amb molta cura el que es desenvolupava dalt l'escenari, d'altres ballant al so d'unes extraordinàries composicions, però tots, a la Porxada, atapeïda de gent, gaudint desmesuradament, el que pels nostres sentits s'anava fent pas.

Gràcies amics, per la bona estona que ens vàreu fer passar.

J. Sararols

"Jazz per a cinc instruments". Exposició Anna Turbau - Alfredo Papo

JAZZ CLUB GRANOLLERS, presentarà del 6 de novembre al 13 de desembre una exposició de fotografies d'Anna Turbau i textos d'Alfredo Papo.

Lloc: Cercle Cultural de la Caixa de Pensions.

Amb el títol de "Jazz per a cinc instruments" el proper dia 6 de novembre a les 9 del vespre, s'inaugurarà l'exposició de fotografies de la professional de la imatge, Anna Turbau. Hi ha tot un seguit de coincidències que fan que l'interès d'aquesta manifestació, Jazz-imatge-Literatura, es multipliqui i creixi fins arribar a prendre una volada insospitada.

Dir.: Anna Turbau, és sinònim de bones imatges.

Anomenar Alfredo Papo, és dir: JAZZ!... són més de quaranta anys d'amical col.laboració amb el nostre JAZZ-CLUB i d'estar immers - body and soul- en aquest mon sempre sorprenent del Jazz.

Per si això fos poc, la bona disposició que el Cercle Cultural té envers la fotografia, permet a Jazz-Club Granollers, tenir l'honor d'inaugurar un nou espai, la sala 4, també anomenat, Espai alternatiu.

Ah! per arrodonir la festa, un cop inaugurada l'exposició-concert a l'auditori, el mateix vespre a les 10 el nom que sona: PEGASUS! serà bo retrobar-nos, la cosa promet.

Pere Espauella

Montauban 87

Des de la seva instauració l'any 1982 que tenia un gran interès per estar present en el Festival de Jazz de Montauban. Per diferents raons, no havia pogut fer realitat aquesta il·lusió. Però aquesta vegada em vaig proposar assistir-hi i així ha estat. Del set a l'onze de juliol he pogut gaudir d'una meravellosa experiència pel que fa referència a la música que des de sempre ha estat la meua devoció: el Jazz!

Montauban és una ciutat típicament francesa situada a uns cinquanta kilòmetres al nord de Toulouse, i aquest any ha estat la sisena vegada que celebren el seu Festival de Jazz. El Hot Club de França fou la força espiritual que el va promocionar l'any 1982 amb motiu del cinquantenari de la seva fundació.

Aquest és doncs el Festival del H.C.F. Podriem gairebé assegurar que aquesta és la única manifestació d'envergadura on el jazz autèntic, en comptes d'ésser reduït a poca cosa, com és normal a tot arreu, constitueix la totalitat del programa. Ha estat, és i serà la cita anual dels que estimen el jazz. No és solament una ocasió de situar als músics generosos davant d'un públic que els hi fa donar el millor d'ells mateixos, sinó també un important medi de divulgació i promoció del jazz.

Jimmy Woode amb Silvia "Kuumba" Williams

No sé com deu ser l'ambient jazzístic en aquesta ciutat durant la resta de l'any, però si que he pogut comprovar, durant els cinc dies que ha durat el Festival, que el swing es palpa i es respira en tot moment pels carrers de Montauban.

Cal dir que a Montauban hi ha dos restaurants que, a més de servir uns menjars molt succulents, la clientela gaudeix de bon jazz interpretat per trios amb solistes

invitats. Són LA GRIGNOTIÈRE i TEMPS DES CERISES.

Cada dia el dinar a La Grignotière estava amenitzat per el Phonolite Trio. El contrabaix i el bateria complien bé la seva missió acompanyant a un pianista anomenat Denis Wenisch, d'un estil a la Fats Waller amb un swing extraordinari sobre temes com "Honeysuckle Rose", "I'm gonna sit right down and write myself a letter" o "Ain't Misbehavin". Els solistes invitats eren, un dia el saxofonista soprano i clarinetista Jimmy Domange, l'altra dia en Laurent Verdeaux, que precisament és el president de l'Associació Jazz a Montauban, a la corneta i un trio de saxofonistes molt inspirats.

Tot sopan al Temps des Cerises, amb taules al carrer d'Auriol, també es podia gaudir del jazz que interpretava el grup Blue Stompin, integrat per Jean-Marc Montoñs (p), Antoine Misorach (g), Georges Bonfils (b) i el pare del pianista a la bateria. Una interpretació del tema "Duke's Place" molt ben portada conjuntament i fraseig perfecte del pianista amb un swing extraordinari.

També tocaven als restaurants: Thierry Tocanne, pianista petersonià amb Georges Mégalos, guitarrista mongomerià, així com el pianista Alain Barrabes inspirat d'Erroll Garner i Duke Ellington.

Totes les tardes es podia escoltar jazz als carrers peatonals, interpretat per grups de música amateur i professionals tocant junts. Els grups de base eren: Fidgety Feet, Mississippi Jazz Band, Creole Chipsters, Banana Jazz i Tchoulak Stompers.

La gran sorpresa va ser veure i escoltar a Serge Krief, guitarrista virtuós i inspirat, impregnat de l'herència de Django Reinhardt, l'acompanyaven dos altres guitarristes i un contrabaix. També tocaven al carrer davant el restaurant Temps de Cerises i el swing que es produïa feia feliç tant a la clientela sentada a les taules com a tot aquell que passava pel carrer.

EL FESTIVAL AL TEATRE MUNICIPAL

Dimarts dia 7: Inauguració del festival per Monsieur Hubert Gouze diputat de l'Ajuntament, a les vuit del vespre, amb un "vi d'honor" servit a la sala del primer pis del propi teatre. A les 20,30 actuació a l'escenari de la Big Band de Montauban, composta de 17 músics sortits de la Société de Musique de la Villa, amb 4 anys d'existència i que saben interpretar a la perfecció arranjaments d'obres del Duke i el Count. A les 22 projecció de la pel·lícula "L'Aventure du Jazz",

Montauban 87

presentada per el seu productor Louis Panassié. És un monument cinematogràfic dedicat als músics que han creat la música més important dels nostres temps. I és també un present de tots els artistes que hi prenen part, al seu amic Hugues Panassié que, com tots saben, va dedicar tota la seva existència a divulgar i promocionar el Jazz, descobrint i ajudant a nombrosos músics que han arribat a ser grans figures. La durada de la pel·lícula és ara de dues hores i quaranta cinc minuts en lloc de

Gerry Wiggins

les dues hores vint-i-cinc minuts de la versió original, que havíem pogut veure a Barcelona l'any 1971. Consta de tres parts, l'última de les quals, que és "El Concert" conté unes seqüències amb Duke Ellington i la seva orquestra interpretant "Take the A Train", "Chinoiserie", "Satin Doll" i "Rockin in Rhythm". És una meravella veure i escoltar aquesta fabulosa orquestra, amb el Duke ballant sol als compasos de la seva música. El swing queda enmarcat per les seves gesticulacions, mentre les notes i els "riffs" de l'orquestra l'acompanyen de forma exorbitant.

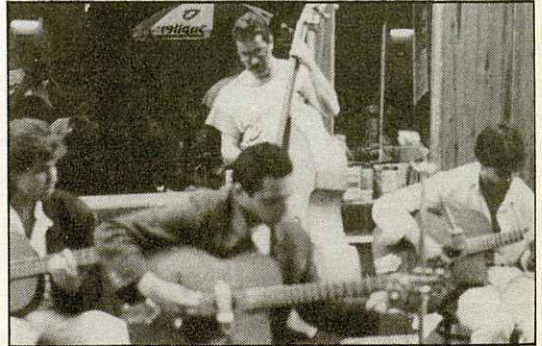
Els concerts dels tres dies següents varen representar una trilogia dedicada a tres grans figures del jazz: Duke, Satchmo i Fats.

Dimecres dia 8: "Ellingtomania" amb François Biensan (tp), Patric Barreveille (tb), Claude Tissedriers (bs), André Villeger (as), François Rilhac (p), Pierre Boussaguet (b) i François Laudet (dr).

A Biensan, que és el "leader" del grup, alguns el consideren com el Clark Terry francès. Cal dir que tan al "bugle" com a la trompeta, la semblança és evident, però quant s'ho proposa, també li surten coses de Cat Anderson i Cootie. Els altres components formen amb Biensan una orquestra que va fer bellugar amb swing a

l'auditori interpretant temes ellingtonians com "In a Mellow Tone", "Satin Doll", "Squeeze me", "Perdido", etc. Dijous dia 9: "The French All Stars", concrets per Irakli, un trompeta molt inspirat de l'estil de Louis Armstrong, amb unes frases i una sonoritat tan semblants a les de Sach que impresionen. La resta del All Stars amb Claude Gousset (tb) i Stéphane Gueralt (cl) en el "roll" de Tegarden i Blgard, i una secció de ritme de primer ordre, a la que hi figuren Pierre Gelligaris (p) amb uns impresionants solos a la Earl Hines, Freddy Legendre (b) i Michel Denis (dr), tots jazzmen francesos d'entre els millors. Interpreten números com "Someday You'll Be Sorry", "My Monday Date", "Tea for Two", i en particular "Struttin with some Barbecue" tots ells sabien improvisar de forma tan impregnada del famós Satchmo's All Stars que si tancaves els ulls semblava que fossis a un veritable concert Armstrong.

Divendres dia 10: "Hommage a Fats Waller" del pianista François Rilhac, que li agrada tocar "stride" a la James P. Johnson i Fats Waller, amb una gran precisió. El grup que l'acompanyava amb una ferma pulsació dins de la "cosa" que s'estava produint, l'integraven Alain Bouchet (tp), Jacques Montebruno (cl-ts), Enzo Mucci (guitarra), Freddy Legendre (b) i Michel Denis (dr). Gran profusió de solos sobre temes com "Dinah", "Honeysuckle Rose" i per arrodonir l'homenatge a Fats es va incorporar al grup la cantant Silvia "Kuumba"

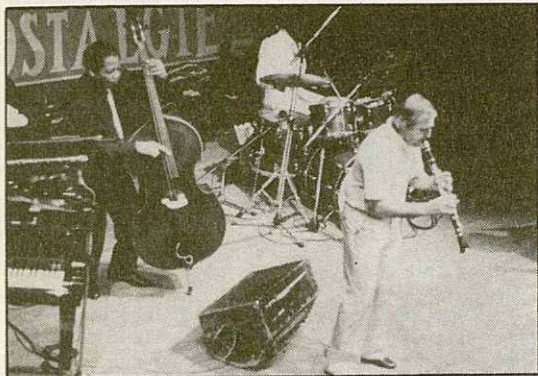
Serge Krief

Williams per una meravellosa versió de "Ain't Misbehavin". També cal fer menció de l'incorporació al grup del clarinetista Alain Marquet que va demostrar estar a l'altura dels altres.

Aquests tres grups (Biensan - Irakli - Rilhac) varen actuar a la primera part de cada concert, doncs per la

Montauban 87

segona, amb la base del trio del festival format per Gerry Wiggins (p), Jimmy Woode (b) i Shelton Gary (dr), el dia 8 el solista de torn va ser en Doc Cheatham, que a Montauban ja s'el coneix com a l'avi del Festival, doncs hi ha estat present a gairebé tots. Personatge de més de 80 anys, que toca la seva trompeta com un jove, sense amilinar-se a l'hora de pujar al registre agut i cantant "I Want a Little Girl" amb un gran sentiment. L'altra invitat fou la cantant Silvia Williams, procedent

Jimmy Woode, Shelton Gary, Alain Marquet

de Nova Orleans, i amb un gran sentit del blues i el gospel, que ens va deleitar amb una versió molt personal del tema "That Ain't Right", molt ben acompanyada pel contracant de la trompeta de Doc Cheatham.

El dia 9 el Trio va acompanyar a la cantant Liz McComb, que a mí no en va convencer. Sort que en Wiggins i en Woode estaven molt inspirats i ens vàren oferir uns solos molt interessants.

Aquella nit la vetllada es va acabar amb l'actuació d'els McFadden Brothers. Una parella de ballarins de "claqué" que també saben tocar l'un la trompeta i l'altra el saxo alt amb un sentit molt de "Rhythm and Blues". Un gran espectacle coreogràfic de dos germans que han ballat sempre junts. El suport rítmic els hi proporcionava Petah Williams (p), Tracy Wormworth (b) i Reggy Baskin (dr). El dia 10, amb el suport extraordinari del Trio, vàren actuar dos clarinetistes: Alain Marquet i Jimmy Noone Jr. Aquest, que és el fill del que fou el més famós clarinetista de Nova Orleans, toca d'una manera que impressiona pel sò típicament jazz del seu instrument, i amb un swing intens provinent d'un fraseig molt clar i

equilibrat. Junt amb en Marquet vàren interpretar uns "duos" molt lograts. Per finalitzar la vetllada vàren actuar Jeannie and Jimmy Cheatham amb la seva Sweet Baby Blues Band. Un grup molt ben conjuntat, inspirat en el blues, i amb una tal CLora Bryant tocant la trompeta amb molta força i "feeling". La Jeannie canta i toca el piano. La seva veu es tan agresiva com dolça i sempre emotiva i molt musical. És una instrumentista de les cordes vocals. Toca el piano amb un sentit profund del blues.

Dissabte dia 11: Cloenda del Festival a càrrec de Claude Bolling a la Plaça Nacional. "Leader" d'una gran Orquestra, deixeble del Duke i el Count, va fer ballar als assistents, que també eren consumidors d'un sopar a base de "cassoulet", amb una amalgama de colors sonors digna de les més qualificades Big Bands. Durant aquest últim concert s'havia previst l'assistència i actuació del gran saxofonista Benny Carter amb un homenatge de celebració dels seus 80 anys. Però per circumstàncies que no venen al cas, no va ser possible la seva presència a Montauban.

Per altra banda, si que vàrem tenir una sorpresa agradable al fer possible, per part dels organitzadors, la presència del gran Sam Woodyard. Va sortir al escenari el dia 10 per sentar-se a la bateria durant l'homenatge a "Fats", per els tres números finals, demostrant que, malgrat la seva també avançada edat i escassa salut, encara sap arrencar un swing galvanitzant, fent que l'auditori li otorgues una ovació de gala.

Esteve COLOMER i BROSS
Fotos: E.C.B.

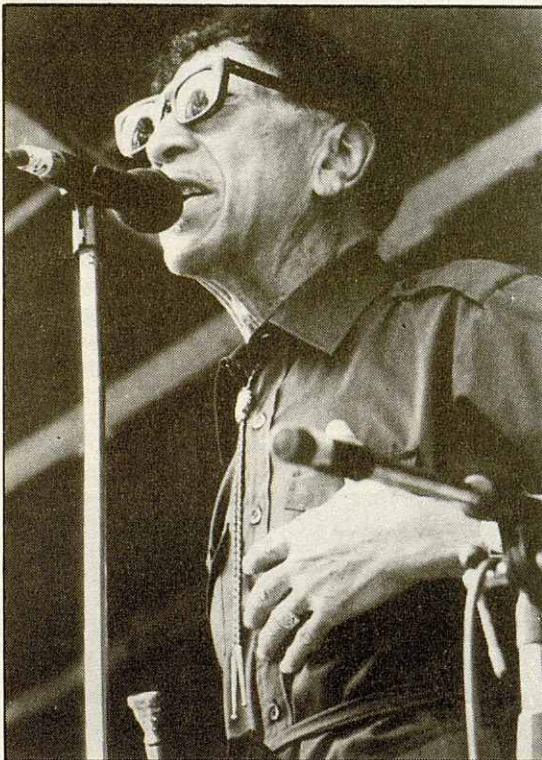

Jimmy Noone Jr.

Niza 87

El Festival de Niza tuvo lugar este año desde el 9 hasta el 19 de julio. Por razones de trabajo, no pude llegar a Niza hasta el día 12 y, por lo tanto, no pude ver a Dizzy Gillespie, Branford Marsalis, Kenny G. y Bob Wilber que actuaron en las fechas anteriores a mi llegada.

Día 12.- El grupo de los "One O'Clock Jumpers" formado por Clark Terry, Buddy Tate, Billy Mitchell, George Massó, Nat Pierce, Ray Pohlman, Eddie Jones y Oliver Jackson tuvo dos handicaps graves. Clark Terry que acababa de sufrir dos operaciones no pudo tocar la trompeta y se limitó a cantar (de modo excelente) y Billy Mitchell estaba en muy baja forma.

Doc Cheatham

Buddy Tate fue excelente en todas las actuaciones del combo, la sección rítmica de primera categoría aunque el guitarrista Ray Pohlman no se hizo oír mucho y George Massó al trombón fue agradable.

Jeannie and Jimmy Cheatham me habían encantado en disco. Al natural no me convencieron tanto. Jeannie Cheatham es una excelente cantante y pianista. Su marido Jimmy es muy agradable al trombón, Jimmie Noone es un buen clarinetista, sin llegar a la maestría de su difunto padre pero Curtis Peagler es demasiado parkeriano para este tipo de conjunto y Dinky Morris no

Clark Terry, Billy Mitchell

se distinguió demasiado al saxo tenor y al baritono mientras que Red Callender al bajo y John "Ironman" Harris a la batería cumplieron discretamente con su cometido.

Los "Mint Juleps" es un refrescante conjunto vocal que vino de Londres, compuesto por cinco chicas negras originarias de las Antillas Británicas y una joven inglesa. Cantan sin acompañamiento rítmico y lo hacen muy bien, con swing, gracia y frescura.

El trio de Gerry Wiggins fue una de las revelaciones de este festival. Ya había oído a Wiggins en otras ocasiones pero nunca me impresionó tanto como este año. Swing, imaginación, perfección en el acompañamiento, todo excelente. Jimmy Woode al bajo y Shelton Gary a la batería fueron sus dos "partners" ideales. Los dos "guests" de este set eran Wild Bill Davison y Doc Cheatham, ambos a la trompeta. Wild Bill no fue nunca santo de mi devoción y seguirá no siendolo. En cuanto a Doc, sigue siendo un magnífico solista a sus ochenta y pico de años.

Día 13.- "The Dirty Dozen Brass Band" sigue sin gustarme. Mucho ruido y poco swing. "Tenor Unlimited". Franz Jackson, Red Holloway y Scott

Niza 87

Hamilton tres saxos acompañados por el trio de Gerry Wiggins. El trio de Gerry sigue siendo fabuloso. Scott Hamilton en plena forma tocó un magnífico "Body and Soul" muy diferente del clásico solo de Hawkins. Red Holloway nos dio un agradable "Lover Man".

Los Mc. Fadden Bros, cantan bailan y tocan varios instrumentos: Ronald toca el saxo alto y Lonnie la trompeta y el piccolo. Les acompañana Petah Williams al piano, Tracey Wormworth al bajo eléctrico y Reggie Baskin a la batería.

Ruby Braff

Me gustaron mucho los hermanos Mc. Fadden cuando bailan y cantan. Como instrumentistas son bastante rudimentarios.

"165 years of trumpet", es decir, otra vez Wild Bill Davison y Doc Cheatham acompañados por el trio de Gerry Wiggins. Las observaciones del día 12 valen.

El "James Cotton Blues Band" no me convenció. Mucho ruido y pocas nueces. **Día 14.-** Jeannie Cheatham y su grupo otra vez. Buenas interpretaciones de "Chery Red", "See, See Rider" y "roll 'em Pete".

El trio de Gerry Wiggins con Eddie Harris, Red Holloway y Franz Jackson al saxo. Los saxos bien. Gerry superlativo.

"The Harlem Blues and Jazz Band": Robert Williams (tp), Jimmy Buxton (tb) George Kelly (ts), Sammy Benskin (p), Lawrence Lucie (g), John Williams (b), Jahny Blowers (dms), Laurel Watson (vocal) más Doc Cheatham de invitado.

Una gran interpretación de Doc en "I cried for you". Los demás abuelitos están un poco cansados.

Otra vez los "One O'Clock Jumpers". Buenas

interpretaciones de "Doggin' around", "Corner Pocket", "Jumpin' at the woodside". Un buen vocal de Clark Terry sobre "I want a little girl". Buddy Tate y Nat Pierce son los que destacan más.

George Benson hace que se llene el "Garden". Es lamentable ver como un gran guitarrista de jazz se ha convertido en una estrella "pop".

Para terminar la noche, otra vez los "One O'Clock Jumpers" con un Buddy Tate siempre muy inspirado.

Día 15.- Los Mc. Fadden repiten más menos su actuación anterior. Siempre agradable. Gerry Wiggins con Franz Jacson y Doc Cheatham de invitados. Franz Jackson es un tenor robusto. Doc siempre inspirado.

"The CD Players": Randy Brecker (tp), Bennie Wallace (ts), Eliane Elias (p), Marc Johnson (b) y Peter Erskine (dms). Randy Brecker bastante lírico en algún momento. Eliane Elias, guapa pianista brasileña interpretó un "choro" muy inspirado y Bennie Wallace es un vigoroso "angry young man" que me recuerda a un Sonny Rollins Joven.

"Ruby Braff Quintet": Ruby Braff (tp), Mark Shane (p), Howard Alden (g), Jack Lesberg (b), Chuck Riggs (dms), más Scott Hamilton de invitado. Ruby Braff es la sensación de este festival. Inspiradísimo, seguro, lleno de swing, gran director de grupo. Un solista en plena madurez. Magnificas interpretaciones de "Rockin' Chair", "You can depend on me", "Blue and sentimental", "Sometimes I'm happy". Scott Hamilton tambien raya a gran altura.

Katie Webster toca el piano y canta. Una especie de Fats Domino femenina, sin demasiado relieve.

Día 16.- Los "Klezmorim" interpretan temas "yddisch" en jazz. Es divertido durante cinco minutos. Albert Colins, siempre muy bueno a la guitarra pero su conjunto es muy malo. Unos riffs repetidos hasta la saciedad.

Diana Schuur, pianista y cantante ciega. Según un comentarista mal interpretado: "La Sarah Vaughan del pobre". Comentario cruel pero bastante acertado.

"Richie Cole all Stars": Richie Cole (as), Hank Crawford (as y ts), Emily Remler (g), Marshal Hawkins (b), Victor Jones (dms) con Eddie Harris y Franz Jackson de invitados. Es un conjunto hard pop. Emily Remler me gustó mucho a la guitarra. Esta chica dará mucho que hablar. Los demás agradables sin más.

Día 17.- Katie Webster igual que el día anterior. "The

Niza 87

CD Players", idem. El trio "Kuhn-Humair-Jenny Clark": Joachim Kuhn es un gran fabricante de notas. Daniel Humair es de lo más anti-jazz que se pueda imaginar a la batería.

Ruby Braff sigue maravillando a todos los espectadores. Scott Hamilton es totalmente "evidente" según la expresión de mi viejo amigo J.M. Masse.

Scott Hamilton

George Wein toca un set con Ruby al piano, a pesar de un accidente que le produce fuertes dolores.

Otra vez los "One O'Clock Jumpers". Clark Terry canta un emotivo "Meantreated Woman".

Día 18.- Ruby Braff con Scott Hamilton. Sigue la magnífica racha. No me canso de escuchar a estos dos artistas.

La gran orquesta de Count Basie bajo la dirección de Frank Foster. Un gran huracán de swing. La mayoría de los arreglos excelentes pero no hay solistas muy excitantes. Anotemos las interpretaciones de "Moten Swing", "A time for love" con un solo de Frank Foster,

"Shiny Stockings", "Skylark", "Lil' Darlin", "9.20 Special", "April in Paris" un gran arreglo de Wild Bill Davis, "All the things you are", "One O'Clock Jump", "See, See Rider", etc.

Chuck Berry sigue en su tónica de Rock and Roll. No pasa gran cosa y su hija tampoco anima mucho el cotarro.

B.B. King está en una forma espléndida y su conjunto le sostiene muy bien.

Día 19.- La gran orquesta de Claude Bolling es un interesante ejemplo de una buena big band europea.

Los "One O'Clock Jumpers" con Jimmy Owens a la trompeta. Jimmy es un buen trompeta pero su estilo más moderno no encaja con el grupo.

Agotado, me retiro con unos amigos a un pequeño bar escondido entre los árboles del Parque de Cimiez y allí terminamos la noche, comentando las incidencias del Festival.

Por motivos de concomitancias con otros conjuntos o por preferencias, no he visto a Dexter Gordon, Barry Harris, Stanley Jordan, Stan Getz, Miles Davis, el M.J.Q., Wynton Marsalis, Stephane Grappelli, Herbie Hancock, Carmel ni tampoco Michael Brecker.

Una vez más he de dar las gracias por su amistad y gentileza a Joyce y George Wein, Simone Ginibre, Jean Pierre Vignola y las encantadoras e inseparables Irene y Brigitte. Todos han hecho que mi estancia en Niza haya sido muy agradable.

Alfredo PAPO

Las fotografías que ilustran el presente artículo fueron tomadas y han sido cedidas gentilmente por Brigitte Charvolin

Tardoral - 87

Els socis de JAZZ - CLUB GRANOLLERS, que vulguin beneficiar-se d'un descompte de 200' ptes. en adquirir el tiquet per al teatre, cal que ensenyi el seu carnet.

És una gentileza del Departament de Cultura de l'Ajuntament pels socis de les entitats que tenim conveni signat.

Això servirà, amb temps, per preparar unes targetes exclusivament pensades pels aficionats al teatre.

**JAZZ - CLUB
GRANOLLERS**

Disquisicions... (en to menor)

A l'era del compact disc i en plena canícula - escric al Juliol - hom va revisant les diferències de la evolució cap a una millor perfecció de les grabacions, i ho compara, paral·lelament, amb les revistes i llibres actuals i del passat.

És divertit i a la vegada alentador constatar que el JAZZ i el seu nom, quant hom ho creia acabat - un pecat de soberbia imperdonable - verifica que la vigència és total.

Reedicions millorades, - en quant a fidelitat, versus stereo - de les grabacions, i en quant a la Literatura, profusió d'edicions, de les que en destaco de una manera espectacular: el llibre d'en Josep Bauzà "JAZZ: Grabaciones Maestras" que en el seu moment l'amic Alfrado Papo va comentar en aquestes planes, que va recomanar, i que jo - de forma insistent i fins hi tot impertinent - torno a recomanar.

Es divertit, regirar llibres, revistes i grabacions.

He estat rellegint el llibre PLAISIR DU JAZZ que el 1959 a través d'Editions Clairefontaine de Lausanne es va editar amb text de Michel-Claude Jalard i fotografies de Dennis Stock.

Ara, m'agradaria poguer llegir el mateix text, pero escrit el 1987.

M-C. Jalard al 1959 definia i exposava opinions, propies d'aquells anys. Ja s'havia produït l'explosió del Bop, del Cool i del Hard-Bop...Dins del Jazz, del Jazz Modern, s'arribava fins aquí.

I, naturalment, encara que d'una manera explícita no en participava, si es feia ressò, en donava constància, de les posicions antagòniques que amb el seu radicalisme, varen forjar, Panassié i els seus fidels, per una banda, i els qui no hi estaven d'acord - a nivell francès els ZAZOTTEUX (!) - per l'altre.

El Temps, es el cedaç, el Jutje mes imparcial, i dona la raó a qui veritablement la té. No cal pas

trencar llances ni cremar vaixells per mantenir una posició.

Si el JAZZ no fos viu, no evolucionaria. L'Art estàtic, te el seu lloc: els Museus. Aquestos, guarden les formes i tendències del passat. També les creacions del present. Totes, per, diferents. Cadascuna amb la seva característica particular.

És absurd, penso, tancar-se en un extremisme, en unes arrels, a les que no se'ls hi dona la opció de brotar.

Si primer va ser el Blues, i d'aquí es va anar evolucionant cap al Nova Orleans, el Dixieland, el Rag, el Swing, el Bop etc. i aquesta evolució va ser acceptada, perque ens tenim de parar aquí...? O, abans d'aquí?

Crec que aquesta posició, no s'aguanta. Ens agradin o no, les noves tendències. Segurament, és que no les em assimilades. Però negar-les, excluir-les, ara, entenc que no s'ha de fer.

És molt difícil, quasi bé impossible, voler ser jutge i part en definir o determinar on comença i on acaba el JAZZ.

Que no interessa, per exemple, com a JAZZ, com hom l'enten, la música que fa actualment el marvellós músic i jazzmen Miles Davis?. Cadascun es lliure de tenir els seus criteris. En últim cas, qui s'ho perd, es hom...

Tot això ve al cas, perquè en l'esmentat llibre PLAISIR DU JAZZ a les seves últimes planes, hi ha una Petita Enciclopèdia Elemental. En l'apartat de definicions dels Homes, s'hi lleigeix: Figue moisie : Amateur exclusif de vieux style Raisin aigre : Amateur exclusif de jazz moderne Mai més adecuada la frase feta: Sense comentaris...

Pere Crusellas i Solsona

Pat Metheny Group

Era una càlida nit de juliol, que em vaig disposar a enfrontar-me, amb un petit rept (al menys per mi ho era). Francament, no sabia si anava a escoltar "free", "fusion", o simplement a Pat Metheny. Donat que no l'havia escoltat mai en directe, llevat del doble L.P. enregirat en viu, "Travels". Sincerament no les tenia totes, em feia una mica de por, que m'atormentes les meves fràgils neurones, amb ritmes massa durs per mi, com per exemple, el "free-jazz", que executa en el seu disc "Song X", junt amb el saxofonista, Ornette Coleman.

Però, poc a poc, el concert es va desenvolupar d'una manera elegant, exquisita, majestuosa, genuïnament molt ben conduïda, per les expertes i magistrals pulsacions, del guitarrista i el teclat.

En les llargues dues hores que durà el concert, es van desempolsinar, antigues exquisitats de la seva discografia, posant un major èmfasi, en l'última gran creació seva, "Still Life (Talking)".

Temes com "Are you going with me?", "Goodbye". "The fields, the sky". "Straight on red", "Phase dance", "Farmer's trust", "Travels" i tantes que ara em deixo, per la meua mala memòria van ser les causants, de tanta alegria i joia contingudes, que van poder esclatar, de la forma més inesperada possible.

En aquells moments d'extasi incontrolat, em preguntava si allò era "jazz" a seques, "free" o "fusion", i vaig arribar a la lleugera, i potser desafortunada conclusió, que era, ni més ni menys, que la música de Pat Metheny. Una barreja d'estils, com poden ser els tres abans esmentats, una mica de "salsa", un petricó de "samba", tres onces de "rock", i al menys, una lliura o mig quilet de personalitat musical, del nostre gran protagonista.

Tot això, ben passat pel xino, va donar uns minuts molt viscuts, que de ben segur, recordaré, com el concert, mes increïblement fantàstic, que he anat mai.

THANKS; PAT !!!

Jaume Sararols

Ràdio
G!

Dimarts de 2/4 de 9 a 2/4 de 10 del vespre

" J A Z Z C L U B "

realitzat per Lluís Sitjes

POESIA

F. Barbachano

JAZZ

JAZZ: Metamorfosis de mil sentimientos,
principio de un final desconocido.

Ritmo de un ritmo de evasión,
ceniza de sudor humeante.

JAZZ: Tránsito de instrumentos vivos,
con sonos triunfalmente decadentes.
Ahogos de firme ejecución,
voces de vida y muerte sin principio ni fin.

JAZZ: Enanos gigantes de la naturaleza,
deformes de perfección imprevista.
Síndrome de improvisación,
carcajada genial de metal lagrimoso.

JAZZ: Temporal implacable del alma,
punto cardinal indefinido.
Sosiego después de la tormenta,
paz, después del vértigo y la angustia.

A ALFREDO PAPO

Àtomo medular del JAZZ,
esencia clarificadora.
Catedrático del extracto más puro,
poeta del decir metafórico.

Mente de instrumento ejecutor,
pensamiento rítmico.
Ponderación crítica,
corazón a ritmo de JAZZ.

Ser y sentir,
y comprender el pentagrama
etereo y sublime.

Originales: Francesc BARBACHANO
Julio 1987

Exposició fotos Miles Davis

Pere Cornellas

El nostre apreciat consorci, Pere Cornellas, que tots li coneixem la seva afició per la fotografia, i concretament les fotografies del jazz, va estar present el passat mes de Juliol al concert, que, MILES DAVIS, donar a Barcelona, dins de la programació del GREC 87. El resultat fora una extensa col·lecció de mes de seixanta fotografies, totes de gran qualitat, doncs bé, com que el tema i la qualitat ho requeria, el LOCAL RADICAL, disco bar de la nostra ciutat, inicià una nova etapa en el món cultural, la presentació de petites mostres de diferents artistes, potser es decantarà un xic cap a la fotografia, degut a la modernitat del tema, influïts per allò de que avui es viu una època d'imatge. L'exposició que s'inaugurà el dijous 27 d'Agost, dins de la Festa Major, conta amb un total de 13 fotografies, totes de gran format, (30 x 40) on Pere Cornellas sap captar tota la força, tota la plàstica que dona de si, una fotografia en blanc i negre, a un músic de jazz. L'exposició romandrà oberta fins el diumenge 27 de setembre, i és de total recomenació la vostra assistència a l'exposició.

Pere Cornellas, ens demostra una vegada mes, la seva sensibilitat a l'hora de captar una imatge. Aquí sí que val a dir allò que de'n MILES DAVIS HA QUEDAT BEN RETRATAT!

LOCAL RADICAL

Miles Davis
fotografies

PERE CORNELLAS
DEL 27 D'AGOST AL 27 DE SETEMBRE 1987

ORGANITZA: LOCAL RADICAL COL·LABORA: Col·labora del Teatre Municipal de Granollers

Lluís SITJES I PLANAS

Si t'agrada
el **JAZZ**

fes-te
soci del
**JAZZ
CLUB**

Granollers

Nom
Cognoms
Carrer
Ciutat
Districte Postal
N.º llibreia o c/c
Banc o Caixa

Quota Any 1987: 1.200 Ptes.
C/. Ricomà, 72 - Tels. 870 65 33 - 870 06 99
08400 Granollers

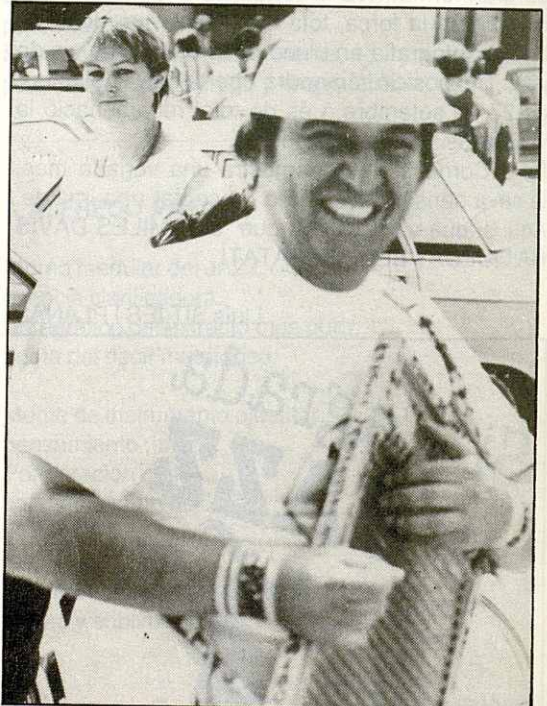
10º Festival Internacional de Jazz a Marciac

Una vez más se llevó a cabo el conocido Festival de Jazz Internacional de Jazz de Marciac, este año en su aniversario de su 10ª edición, con gran característica clásica del Jazz al estilo Nouvelle Orleans con conocidas bandas y grupos franceses agregándole a ello importantes invitados de carácter internacional como Lionel Hampton, Art Blakey, Guy Lafite y el no menos conocido pianista catalán Tete Montoliu con su trio. Agregamos a este festival al músico clásico de nacionalidad chilena residente en nuestra ciudad Marcelo de Castro, antiguo ejecutante del único instrumento autóctono de Jazz de los EE.UU. el "Washboard" o tabla de lavar que Marcelo lo ejecuta tanto en la forma de mesa como el clásico de pie. Hacemos presente que a nuestro socio Marcelo de Castro lo hemos podido escuchar en la pasada fiesta mayor de Granollers acompañando a la Vella Dixieland.

Hacemos un resumen de lo que fue el Festival Internacional de Jazz de Marciac, explicando que el día de su inauguración (martes, 11 de agosto a las 10 horas) por las calles de Marciac desfilaron Junto a carruajes de la época años 20 la Fanfare Jazz in Marciac a estilo de las Brass Band de New Orleans, que con su música tradicional iniciaba el ambiente que tendrían los seis del Festival. El podium de la Plaza de Marciac actuaban todos los días entre las 10 horas a 13 horas y entre las 16 horas y las 19 horas catorce orquestas, bandas de jazz venidos de Francia y de Europa (holandeses, suecos, italianos). Indicamos que en Fanfare Jazz in Marciac que además de tocar ese primer día por las calles de Marciac también cumplimentaba parte de estas 14 orquestas que

de hora en hora se presentaban en el Podium de la Plaza de Marciac, orquesta que integraba Marcelo de Castro.

La primera noche del Festival se llevó a cabo en la Iglesia de Notre Dame de Marciac y las 21 horas se dió tributo a Bill Coleman con The Sensational Nightingales de USA. Se tituló la noche del Negro Espiritual. A partir del día 12 y desde las 20.30 con la animación de la Fanfare Jazz in Marciac a la entrada del Chapiteau debidamente preparado para una capacidad de 4.500 personas que se completaba noche tras noche. El día 12, se proyectó el Film de Jazz titulado Round Midnight y luego la actuación de Guy Lafitte. La noche del día 13 fue constituida

Marcelo de Castro tocant el Washboard a Marciac

10º Festival Internacional de Jazz a Marciac

por dos grupos franceses y holandeses, cerrando la noche la brillante actuación de Lionel Hampton con su Big Band. La noche del 14, dos grupos de estilo Middle, la brillante actuación del trio de Tete Montoliu y luego Art Blakey.

La última y la gran noche de cierre titulada la Noche del Jazz Tradicional, que dió comiendo a las 19,30 horas y que finalizó después de las 3 de la madrugada, no sólo se completó el Chapiteau con sus 4.500 personas de capacidad, sino que se contaron además, entre 1.000 y 1.500 personas que se quedaron fuera de la carpa para sólo escuchar la gran noche. 10 grupos tradicionales pasaron por ese escenario haciéndose notar el cuarteto de Gilbert Leroux Washboard Group, el sexteto de Claude Luter, Benny Waters con su vocal y su cuarteto y la incansable Fanfare Jazz in Marciac y a la entrada de la gran noche, sinó que también en la misma noche tradicional del Chapiteau.

Curiosamente la clausura del Festival, como es de suponer se hace con Jazz y una vez y por última vez los conjuntos tradicionales se presentaron durante todo el día de hora a hora en el podium de la Plaza de Marciac despidiéndose ellos mismos del público finalizando su actuación. Un periodista alemán nos comentó... para terminar un Festival de Jazz este no debe nunca acabarse sólo debe dejarse de tocar y aquí hasta el próximo año en su 11ª edición.

"Dixie"

**JAZZ CLUB
GRANOLLERS**

PRESENTA
EN DIRECTE

JEAN LUC VALLET TRIO

DIUMENGE 18 OCTUBRE'87
A LES 12 DEL MIGDIA
CASA DE CULTURA SANT FRANCESC
C/ Espi i Grau, 2

Organitza:

En conveni amb:

**JAZZ CLUB
GRANOLLERS**

AJUNTAMENT DE
GRANOLLERS

Pere Cruselles i Solsona, Esteve Colomer i Brossa, Amador Garrell i Soto, Lluís Sitjes i Planas, Jaume Sararols, Alfredo Papo, Josep Vadell i Milà, Jordi Navas, Jordi Vall i Escriu, Santiago Guix i Quincoces, Jaume Segarra i Farrés, Joan Ramon, Pere Gispert, Miquel Jurado, Didac Valls, Lluís Pocarull, Vicky Amador.

Nestor R. Ortiz Oderigo i Max Seligmann
(Corresponsals a Buenos Aires - Argentina)
Bob Andersen (Corresponsal a Dinamarca)

Fotografia: Pere Espauella i Bufia

Fotocomposició: Sitjes-Publicitat

Imprimeix: Instant Copy-Granollers

Publicitat: Sitjes

Dipòsit Legal: B-2472

Domicili Social:

**JAZZ CLUB
GRANOLLERS**

Ricomà, 72 - Tel. 870 06 99
GRANOLLERS

NOU

Llista de Noces Avantatjoses condicions per als nuvis

Anselm Clavé, 7
Plaça Barangué, 4

Telf. 870 03 52 - 08400 GRANOLLERS